

Eesti 2015

Tunnistus Eesti misjoniprojektist TAPA 15

Martin Höfer, Ostrava (27)

Misjonireis Eestisse oli minu jaoks teatud määral väljakutse. Juba varasematel aastatel olin kuulnud nende misjonireiside kohta palju head, aga miskipärast kõhklesin ikka. Võib-olla olin liiga mugav, raske öelda. Alles eelmisel aastal, kui Paul Neustupny meie noorte-grupiga rääkis, tundsin nii tugevat kutset, et panin end ilma igasuguste kahtlusteta Tapa misjoniprojekti kirja.

Pärast oma esimest lendu Tallinna suunas, aga ka rongisõidul ja esimestel jalutuskäikudel läbi hubase Tapa linna imetlesin Eestimaa ilu. Juba esimene sissejuhatav õhtusöök perekond Kivisilla juures oli nauding. Toidulaud oli nii rikkalik, et kohe sai selgeks – nälga me ei jää. Vastupidi, meie toidukorrad olid külluslikud ja suurepäraseid söömapeod! Selle igapäevase teenuse eest eesti perekonnale suur TÄNU!

Järgnevatel päevadel alustasime kolmepäevase evangelisatsiooni ettevalmistamisega Tapal. Väga erilised olid meie ennelõunased kohtumised kirikus, kus ülistasime koos Jumalat, ning seejärel hargnesime rahvusvaheliste gruppidega mööda linna palvetama ja kõigele eelseisvale õnnistust paluma.

Pärastlõunad ja mõnikord ka õhtud olid sisustatud töötubade (tants, meisterdamine, draama, sport), sketšide ja tantsu ettevalmistamisega. Just töötoad said suurepäraseks sillaks kohalike noorteni.

Mina osalesin suure rõõmuga spordi töötoas. Jumal õnnistas meid hea ilmaga ja saime pargis peamiselt jalgpalli mängida, ent proovisime ka vibulaskmist, kotijooksu ja lendava taldrikuga rugby't. Sporditöötoad lõppesid imeliselt kolmandal päeval ühise palvega. Poiste hoiak oli alguses selline, et midagi nii piinlikku nagu palvetamine nad küll ei tee. Joonas aga õhutas nad sedavõrd üles, et lõpuks palvetasid kõik kõigi eest, ka tervenemise eest. Mind julgustas väga mõte sellest, et mõned näevad, kuulevad ja teevad midagi niisugust tõenäoliselt esimest korda elus.

Sarnaselt eelmiste aastatega toimus evangeliseerimine ka seekord aaretejahil vormis. Mina küll otseselt oma aaret ei leidnud, aga me kõnetasime mõningaid inimesi ja kindlasti jääb mulle meelde vana vene vanaema särav nägu, kui eesti tüdruk Kristina ta kirikukohvikusse kutsus. Väga julgustav oli kuulda teiste lugusid ja tunnistusi aaretejahilt.

Tõenäoliselt kõige tugevam elamus oli minu jaoks psüühiliselt ja mentaalselt haigetele mõeldud hooldekodu külastamine Imastus. Meil oli ettevalmistatud umbes tunniajane programm, laulsime, tantsisime, esitasime sketše ja andsime edasi rõõmusõnumi, et Jumal armastab neid. Püüdsin teha kõike rõõmu ja armastusega, ent teisalt mässas minus ettekujutus, millist elu need inimesed elavad. Väga ruttu saab selgeks, kui hästi mul tegelikult läheb, mille eest võin tänulik olla ja et miski ei ole enesestmõistetav. Lahkusime Imastust mõtlikena, kuid meid julgustas teadmine, et võisime tuua nendele inimestele veidi rõõmu.

See oli minu esimene osalemine välismisjonil ning soovitan seda kogemust kõikidele väga. Olen tänulik Pauli ja Irene eest ning imetlen, kui väsimatult nad seda maad teenivad. Eesti jääb alatiseks mu südamesse.

www.go-east-mission.net , jaanuar 2016

Saksakeelse teksti leiad [siit](#)

Tšehhikeelse teksti leiad [siit](#)

Eesti keelde tõlkinud Kaire Petrenko